

staa om Dette eller Hiint, men jeg har ikke villet høre paa Noget af det, jeg har holdt det Altsammen borte. Jeg tager Sagen saaledes, som den offentlig og utvivlsomt er forelagt, og saa paastaar jeg, at som Paragraphen nu er affattet, kunne vi ikke forsvare at vedtage den. Jeg kan forstaa to Veie. Den ene Veie er den, jeg har foreslaaet, og det er naturligtvis den, jeg anseer for den rigtigste; jeg har meent, at man var opfordret til at fastholde den Grundsætning for hele Sagens Fremme, som er givet, at der nemlig skulde være stillet en reeen og klar Sikkerhed, inden Concessionen meddeles, og at den skulde være stillet inden en rimelig Tid af Hensyn til de mange Interesser, her staae paa Spil. Af Hensyn til de Forhaabninger, som her ere fremkaldte, har jeg ikke villet gjøre den strenge Ret gjældende. Efter den strenge Ret kunde Krøhnke aldeles ikke forlange Noget; men af Hensyn til de Communer, som troe, at der ved hans Hjælp skal flyde dem stegte Duer ind i Munden, har jeg meent, at vi atter skulle have Taalmodighed og vente disse 6 Uger for at see, om Sagen kunde blive klar. At Forslaget er stillet, saaledes som det her er stillet, nemlig med en Frist af 6 Uger fra den Dag at regne, da Loven er vedtagen i Rigsdagen, er, fordi jeg saavidt mulig har villet rette mig efter den høitærede Minister. Jeg personlig indsaar ikke, at der kunde være Noget til Hinders for, at Loven strax indstilledes til Hans Majestæts Sanction, men det blev fremhævet, at det muligens ikke vilde findes ganske passende. Well! Skjøndt jeg ikke selv troede, at denne Betragtning her kunde gjøres gjældende, skjøndt Ministeren maatte i Virkeligheden ikke vil fastholde den, har jeg lempet mig derefter, saa at Spørgsmaalet holdes ganske aabent; thi Resultatet bliver det Selvsamme; jeg har altsaa opstillet en 6 Ugers Frist fra den Dag at regne, da Loven bliver vedtagen i Rigsdagen, til at bringe Sikkerhedsspørgsmaalet i Orden, og det er da aldeles overladt til den høitærede Ministers frie Skjøn, om han strax vil ind-

stille Sagen til Sanction eller ikke. Han kan gjøre det eller lade det være, Forholdet bliver ganske det samme. Det er den Fremgangsmaade, som efter min Formening vil være den naturlige Følge af Sagens hele Gang. Men der kan og tænkes en anden Veie, og jeg kunde langt snarere finde mig i den, end jeg kan finde mig i Lovudkastets uforandrede Vedtagelse. Jeg har tænkt mig, at man kunde sige: Lad os kaste den foreløbige Betingelse om Sikkerhedens Stillelse bort og til Gjengjæld forkorte de 6 Maanedes til Driftsselskabets Dannelse, saa at Sikkerheden først stilles samtidigt hermed; lad det efter Alt, hvad der er passeret, ikke foreløbig dreie sig, om Sikkerheden bliver stillet, men lad det komme an paa, om Capitalen til Driftsselskabet kan bringes tilveie inden en passende Tid, lad det være 3 Maanedes. Stillede den høitærede Minister et saadant Forslag, kunde jeg forstaa, at Thinget antog det; jeg selv troer ikke, at det er rigtigt, jeg troer ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at fravige den foreløbige Sikkerhed, der hidtil er betragtet som nødvendig Betingelse for Sagens videre Gang, men jeg siger: Guten—Eller. Det, som nu foreligger, kunne vi efter mit Begreb — efterat vi ret have seet, hvad der ligger deri — ikke forsvare at vedtage. Jeg skal med disse Bemærkninger afvente den høitærede Indenrigsministers Udtælselser, thi jeg veed virkelig endnu ikke, hvad han vil sige.

Indenrigsministeren: Den ærede Landstingsmand har stærkt udtalt, at Ministeren ved Forelæggelsen af dette Lovforslag var kommen i en særdeles skjæve og uheldig Stilling. Det skulde jo være mig en stor Glæde at kunne benytte hans Hjælp til at komme ud af den skjæve Stilling. Jeg skal saa kort, som det er mig muligt, give det høitærede Thing en Fremstilling af min Opfattelse af Sagen i dens Heelhed. Dengang Lovforslaget blev forelagt i Folkethinget, eksisterede der i Regjeringens Bærg et Depositum af 20,000 £, et Depositum, som Regjeringen ansaa sig for at